

[ő]

Ha Sziránó valamely ismerőse a sors egyik kacifántos fintora segítségével mégis bekerült volna egy bizonyos műszaki és egy bizonyos orvosi egyetem közös, fiatal tudósok számára létrehozott, kísérleti elektroenkefalográfiai munkacsoportjába – de végül nem volt kacifánt. Így Sziránó nem is juthatott eszébe *"A szívemben végre nincs hely"* jeligével jelölt projekten dolgozó fiatal agykutatóknak. Így maradt el a tudományos áttörés.

Mert ha Sziránó mégis értesült volna a meglehetősen jelképes összegért cserébe kínált lehetőségről, és elment volna, hogy előbb egy keddi napon, korán reggel egy órán át a fejére kötött elektródákkal vizsgálják, majd két napra rá vállalta volna, hogy huszonnégy órán keresztül más elektródákkal a fején végezze a napi rutint – de hát végül nem így alakult. A keddi hajnali órákban ketten figyelték volna három közepesen modern számítógép monitorjait, amelyeken számok és hullámok villództak volna, hogy előbb feljegyezzék, majd tudatosan irányítsák a kapott eredményeket. Fél óra után, ameddig csak, mint mondták volna, *rááll a gép* Sziránó agyműködésére, megkérték volna, hogy gondoljon egy ideje már nem látott szerelmére. Először

csak úgy

kellett volna gondolnia rá, aztán különböző asszociációk formájában, ilyen-olyan emlékekről, közös ismerősökről, mostanában álmodott álmokról kellett volna, hogy eszébe jusson a nő, végül diszkrét körülményességgel arra is megkérték volna, hogy támadjon valami kifejezetten szexuális gondolata. Az így kapott digitális anyagot aztán a nap hátralevő részében, valamint másnap kiértékeltek volna, hogy szerda este bejövet odaadhassák Sziránónak a mérőeszközt. A jó pár huzalból és egy kis dobozból álló mérőeszköz Sziránót egy soros kapcsolású karácsonyfa-égősorra emlékeztette volna, még égők nélkül is. Megkérték volna Sziránót, hogy vetközzön alsóneműre, majd a hátára, vagy mint Sziránó enyhe rosszallással megjegyezte volna,

jó, hogy nem egyenesen a seggére

rögzítették volna a kis dobozt, az elektródákat pedig a homloka különböző pontjaira tapasztották volna. Előre megkérték volna Sziránót, hogy hozzon magával valami kötött sapkát, hogy ne legyen olyan feltűnő az utcán hazafelé beelektródázott homloka. Említették volna Sziránónak, hogy ez egy időzített szerkezet, amely pontban éjfélkor fog bekapcsolni és pontban

huszonnégy óra múlva kikapcsol. Mindent csinálhat, mint normálisan, csak lehetőleg minél kevesebb nedvesség érje a szerkezetet – a természetes mértékű verejtékezést még tolerálja, csak mondjuk aznap bírja ki zuhany nélkül –, valamint lehetőleg óvatosan öltözködjön, feküdjön, üljön és mozogjon; tudják, sok kellemetlenség ez így, melyért újfent Sziránó szíves elnézését kérnék, de ezért cserébe tudnák fölkinálni neki ezt a valóban jelképes, párezer forintos összeget, kompenzáció gyanánt.

Sziránó mindenben így tett volna, gondosan követve az utasításokat, s ahogy kérték, péntek hajnalban vissza is szolgáltatva volna a szerkezetet, már csak azért is, mivel külön megkérték volna, hogy lehetőleg még kikapcsolás után se próbálja meg otthon maga levenni magáról, nehogy adatvesztés történjen.

Szerencsétlen, hulla fáradt, de izgatott kutatók innentől, péntek hajnaltól kezdve egész hétvégén át az eredmények összesítésén és rendszerezésén, majd pár hétig azok kiértékelésén dolgoztak volna. Reszkető izgatottsággal hívták volna föl Sziránót mindezek után, hogy először is még egyszer megköszönjék a közreműködést, valamint hogy Sziránó hajlandó volna-e visszajönni a hét folyamán, és még egy vizsgálatnak alávetni magát – mely rendkívül fontos lenne – de sajnálatosan ezért már nem tudnának fizetni, mivel a teljes költségvetésük ráment volna az eddigiekre, már maga az újabb vizsgálat is csak azért nem kerülne plusz pénzükbe, mert pár oktatójuk barátilag kisegítette volna őket, bízva az egyelőre bámulatosnak ígérkező eredményekben. Sziránó, már csak a benne is ébredő kíváncsiság okán is igent mondott volna.

A Sziránóról (mint 4-es számú kísérleti alanyról) készült agyi röntgen valami értelmezhetetlent mutatott volna ki. Aggodalomra, nem tudták volna, hogy lenne-e ok.

Az eredmények ugyanis nagyjából úgy festettek volna, hogy mikor Sziránó felébredt még csütörtökön, a mért adatok alapján 9 óra 48 perckor, az első gondolata rögtön a szerelme (a továbbiakban: [ő]) lett volna. Majd mindenféle más agyhullámok következtek volna (ezt persze a kutatók nem tudhatnák ilyen pontossággal dekódolni, de) vélhetően egy csésze kávé, egy félig már múltóban lévő reggeli erekció és egy befizetendő csekk agyi megfelelői. Majd az elektródákra gondolt volna Sziránó. *Picsába ezekkel a szar[ő]rokkal.* És már megint, bármiféle asszociáció nélkül a szerelme. Tíz perc elteltével kávét szűrcsölve a leveleit nézte volna, *Tisztelt Cím[ő]zett, szeretettel invit[ő]*. Végig sem olvasta volna a meghívót.

Basszameg, ma nincs zu[ő]hany. [ő]. [megint ő].

Félóra múlva, a postára menet valami szomorkásabb szerelmes számot hallgatott volna, *"you know I dreamed about you [ő] For twenty-nine years before I saw you [ő] You [ő] know I*

dreamed [ő] about you [ő] I missed [ő] you [ő] for, for twenty-nine years." [ő].

Sorsjegyet esetleg

, kérdezték volna a csekk befizetése után,

köszönöm nem [ő]

, ingatta volna a fejét,

[ő]viszont[ő]látásra[ő].

És így tovább, egész nap, a könyvesboltban és a kávézóban, itt és ott, ahova még be kellett volna ugrania.

[Ő]

, kaparta volna a fejét a gondolat az utcán menet,

[ő]

, bámult volna végig a szembejövőkön, akik közül egy sem [ő].

[te]

, eszmélt volna, mikor véletlenül szembejött volna vele [ő], a szerelme, de aztán mégsem [ő] lett volna, csak valaki, aki messziről, nagy vonalakban hasonlított volna [ő]rá.

Az [x] jelölte volna az egyéb agyhullámokat. Ha lett volna érdemleges mennyiség, de alig akadt volna.

[ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][x][ő][ő][ő][ő][x][x][ő][ő][ő][ő][ő][x][ő][x][x][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][ő][x][x][ő][ő][ő][ő][x][x][ő][x][ő][x][ő][ő][ő][ő][ő][ő][x][ő] stb. állt volna a kimutatásban.

A röntgen, majd az MRI-vizsgálat képén pedig valami értelmezhetetlen, meghatározhatatlan formájú, kiterjedésű, eredetű és főképp kategóriájú folt az agy közepe felé, egész pontosan az amygdala nevű résznél. A vita innentől keresztül évekig azon folyt volna, hogy jóindulatú daganatról lehet-e szó, mely abnormális agyműködést váltott volna ki, avagy abnormális agyműködés által képződött (úgy tűnt volna) jóindulatú daganatról. Az eredeti kutatást végző, ezáltal híressé váló fiatal tudósok viszont kötötték volna az ebet a karóhoz, hogyha Sziránó nem tagadta volna meg a további vizsgálatokat, kiderült volna, hogy egy egészen új, miniatűr agyi központ kialakulásának lehettek volna a szemtanúi.

[ő]-területnek, vagy finoman nagyzó, szigorúan tudománytalan becenevén [ő]-lebenynek keresztelték volna – egyébként.

(Részlet a szerző *A közellakó* munkacímű készülő regényéből.)

